

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ

Ἀντικρίζοντας τὸ μικρὸ αὐτὸ τρυφερὸ πλασματάκι τὶς πρώτες στιγμὲς πού ἔρχεται στὴ ζωὴ καὶ παρατηρώντας μὲ προσοχὴ τὴν κάθε του ἀντίδραση στὶς ἀνάγκες τῆς, δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὼς βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ ἀνθρώπινη ὑπαρξή, σ' ἓνα πλάσμα πού ἀποτελεῖ μιὰ μικρογραφία τοῦ ἀνθρώπου, σὲ μιὰ ὑπαρξή γλυκιά, πού ἀντικρίζει τὸν κόσμον γιὰ πρώτη φορὰ, ἓναν κόσμον πού δὲν τὸν ξέρει καθόλου καὶ ἔρχεται σ' αὐτὸν μ' ἓνα κλάμα διαπεραστικό, σὰ νὰ θέλῃ νὰ κἀνῃ ὅλους γύρω του νὰ τὸ προσέξουν καὶ νὰ ἀσχοληθοῦν μαζί του.

Ἀπὸ τὶς πρώτες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, μᾶς κάνει νὰ νιώθουμε ἓνα πλήθος ὁμορφῶν συναισθημάτων. Μᾶς ξυπνᾷ ἔνστικτα, πού βαλμένα κάπου βαθιὰ στὴν ψυχὴ μας, δὲν εἶχαν βρεῖ τὸ δρόμον πού ὀδηγεῖ σιὸ φῶς.

Μᾶς κάνει νὰ νιώθουμε ἓνα βαθὺ θαυμασμό καὶ μιὰ ἀπεραντὴ εὐγνωμοσύνη, γι' αὐτὴν τὴν ἀόρατὴ θεϊκὴ δημιουργικὴ δύναμη, πού μὲ τόση θαυμαστὴ ἀπλότητα καὶ χάρη ἐδημιούργησε γιὰ ὅλους μας καὶ γιὰ τὸν καθένα χωριστὰ ἓνα τόσο ὁμορφὸν κόσμον. Ἐνα κόσμον πλατὺ, πού ὁ καθένας ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ χαίρεται μὲ τὸν δικό του τρόπο, ἓνα κόσμον πού τὸν γέμισε μὲ στιγμὲς δημιουργικὲς καὶ ὡραῖες στιγμὲς, σὰν στιγμὴ τῆς ἀνθρώπινης δημιουργίας, πού μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια σου γεννιέται ἓνας νέος ἀνθρώπος...

Εἶναι χαρὰ ἀνάμικτη μὲ ἀπορία καὶ ἴσως πολλὰ ἄλλα συναισθήματα ἐκεῖνον πού νιώθεις νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ὑπαρξή σου, γιατί ἔχεις τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπῃς, νὰ θαυμάζῃς καὶ νὰ ζῆς τὶς ὥρες αὐτές, πού πραγματικὰ μιλοῦν στὴν ψυχὴ.

Τὸ παιδί, ὅπως κάθε ἀνθρώπος, κινεῖ-

ται ἀπὸ ὀρισμένα ἔνστικτα. Στὰ πρῶτα του χρόνια, ἢ σπουδαιότερη ἀπασχόλησή του εἶναι νὰ ζῆσῃ, ὁ πόθος τῆς ζωῆς εἶναι ριζωμένος βαθιὰ σὲ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξή. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ζητᾷ φωνάζοντας τὴν τροφή του, καὶ ἀσχολεῖται μὲ αὐτὴν μὲ μεγάλη πολλὴ φορὴς λαιμαργία.

Ξαπλωμένο στὸ μικρὸ κρεβατάκι του, κουνάει συνεχῶς χέρια καὶ πόδια, καὶ τὸ γεμάτο ἀπορία βλέμμα του πλανιέται ἴσως ἄσκοπα τὸν πῶτον καιρὸ σὲ ὅ,τι μπορεῖ νὰ δῇ γύρω του.

Μόλις ἀρχίζει καὶ κάνει τὰ πρῶτα του βήματα, δὲν θ' ἀφήσῃ γωνίτσα νὰ μὴν τὴν ἐπισκεφθῇ, καὶ ὅταν ἀρχίσῃ νὰ περπατᾷ, τίποτα πιά δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σταματήσῃ. Θέλει νὰ πάῃ παντοῦ, νὰ γνωρίσῃ ὅ,τι τοῦ εἶναι ἄγνωστο, θέλει νὰ μαθαίνη. Ἐνδιαφέρεται τρομερὰ γιὰ τὸ κάθε τι, ἐξετάζει στὴν κάθε τους λεπτομέρεια τὰ τόσα μικροπράγματα πού θὰ δῇ γύρω του καὶ συνήθως δὲν ἀφήνει τίποτα πού νὰ μὴ τὸ βόλῃ στὸ στόμα του. Εἶναι κι αὐτὸ ἓνας τρόπος πού τοῦ ἐξασφαλίζει μιὰ σίγουρη γνώμη.

Προσπαθεῖ συνεχῶς νὰ ἐπιτύχῃ κάτι, νὰ βάλῃ ἀργότερα πολλοὺς κύβους τὸν ἓνα πάνω στὸν ἄλλον, νὰ κἀνῃ μὲ τοὺς βόλους ἓναν κύκλον, νὰ κἀνῃ μὲ τὴν ἄμμο ἓνα βουνό, νὰ κἀνῃ μιὰ βάρκα μὲ ἓνα χαρτί.

Ἡ εὐτυχία φαίνεται ζωγραφισμένη στὸ γλυκὸ προσώπκι του καὶ ἡ ἱκανοποίηση εἶναι ἐκδηλη στὴν κάθε του κίνηση ὅταν ἐπιτύχῃ αὐτὸ πού ἐπεδίωξε.

Ἡ ψυχὴ του εἶναι πλούσια σὲ συναισθηματικὴτητα. Ἀγαπᾷ νὰ εἶναι χαρούμενο καὶ εὐτυχισμένο, τοῦ ἀρέσει νὰ νιώθῃ ἄνετα, ἔχει κάθε στιγμὴ ἀνάγκη ἀπὸ τὸ χᾶδι τῆς μητέρας του, ἀπὸ τὸ χαμόγελό

της, ἀπὸ τὴ φρονίδα της. Θέλει νὰ νιώ-
θη ὅλους γύρω του νὰ τὸ ἀγαποῦν, νὰ τὸ
περιποιῶνται. Καταλαβαίνει ὅτι μόνο του,
χωρὶς τὴ συμπαράσταση τῶν ἄλλων, δὲν
μπορεῖ νὰ νιώσῃ σιγουριά καὶ ἀσφάλεια,
συναισθήματα ποὺ εἶναι τόσο ἀναγκαῖα
γιὰ τὴν ψυχικὴ του ἰσορροπία, ὅσο ὁ κα-
θαρὸς ἀέρας γιὰ τὴ σωματικὴ του ὑγεία.

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦν, μεγαλώνει...
Καὶ μεγαλώνοντας μαντεύει τὴν ὑπαρξὴ
ἑνὸς ἀπέραντου κόσμου, ποὺ στὰ ἀθῶα
μάτια του εἶναι ἄγνωστος καὶ ποὺ θέλει
νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐπι-
τύχῃ χωρὶς νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ κρίνῃ καὶ
νὰ ὑπολογίσῃ. Βασίζεται μόνο στὴ βοή-
θεια ὄλων αὐτῶν ποὺ τὸ περιβάλλουν, ἀ-
πὸ τὴν προσπάθεια τῶν ὁποίων θὰ ἐξαρ-
τηθῇ ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς του.

Οἱ πρῶτες συνήθειες ποὺ θὰ τοῦ διδά-
ξουν, τὰ πρῶτα λόγια ποὺ θ' ἀκούσῃ ἀπ'
αὐτούς, οἱ πρῶτες παραστάσεις ποὺ θὰ
μιλήσουν στὴν ψυχὴ του καὶ θὰ τοῦ κά-
νουν ἐντύπωση, θὰ εἶναι οἱ βασικὲς ἀρχὲς
πάνω στὶς ὁποῖες θὰ δημιουργηθῇ ἡ προ-
σωπικότητά του καὶ ἂν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἶναι
λανθασμένη, θὰ τοῦ δημιουργήσουν μιὰ
«δεύτερη φύση», θὰ τοῦ γίνουν συνή-
θειες ποὺ θὰ τοῦ ὑπαγορεύσουν τὴ συμπε-
ριφορὰ του ὄχι μόνο στὴν παιδικὴ ἡλικία,

ἀλλὰ στὴν καὶ ἐφηβικὴ καὶ τὴν ὄριμη
ἴσως.

Ἄπὸ πολὺ μικρό, ὅταν ἀρχίξῃ νὰ ἀσχο-
λῆται συστηματικὰ μὲ τὰ παιχνίδια του,
μᾶς δείχνει, ἂν παρατηροῦμε προσεκτικὰ
τὶς ἐκδηλώσεις του σχετικὰ μὲ αὐτὰ, τὶς
ἔμφυτες τάσεις του. Ἄπὸ τὰ παιχνίδια
ποὺ προτιμᾷ, μποροῦμε περίπου νὰ προσ-
διορίσωμε τὶς προτιμήσεις του στὸ μέλ-
λον. Ἄπὸ τὸν τρόπο ποὺ χρησιμοποιοεῖ
γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ κάτι ποὺ δὲν εἶναι δικό
του, ἀπὸ τὴν προθυμία του νὰ δανείσῃ τὸ
παιχνίδι του σ' ἕνα ἄλλο παιδάκι, μπο-
ροῦμε νὰ κρίνομε, ὄχι φυσικὰ ἀπόλυτα,
τὶς ἰδιομορφίες τοῦ χαρακτήρα του.

Βάσει τῶν πρώτων αὐτῶν ἐκδηλώσεων
του πρέπει νὰ ὀρίσωμε τὸν τρόπο ποὺ θὰ
χρησιμοποιήσωμε γιὰ τὴ διαμόρφωση τῆς
προσωπικότητάς του.

Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ τὸ περιβάλλουν, οἱ γο-
νεῖς, οἱ συγγενεῖς, οἱ γνωστοὶ καὶ κυρίως
ὅσοι ἀσχολοῦνται ἰδιαίτερα μὲ αὐτό, ὅσοι
ζοῦν μαζί του, ὅπως π.χ. ἡ μητέρα ἢ αὐ-
τὴ ποὺ τὴν ἀναπληρώνει ἢ τὴν ἀντικαθι-
στᾶ, πρέπει νὰ ξέρουν πὼς ἔχει ἀνάγκη ἀ-
πὸ ἕνα πλῆθος ἰδιαίτερες φροντίδες, ὄχι
μόνο σχετικὰ μὲ τὴ σωματικὴ ὑγιεινὴ ἀ-
νάπτυξή του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ψυχικὴ καὶ
διανοητικὴ του ἐξέλιξη.

ANNA ΠΑΠΑΓΕΩΑΝΝΟΥ

Διπλωματοῦχος Μαῖα Σχολῆς Μαϊῶν
«Βιργινία Σκυλίτση»

